

teatar

TOMISLAV ČADEŽ

SVE ZBOG JEDNOG IMENA Predstava u režiji Saše Broz

GOTOVO SVE JE ODLIČNO, ALI NE I KOSTIMI: KAO DA SU PRAVLJENI ZA SEOSKU SVADBU

Posrijedi je djelat iz visokog građanskog društva, likovi su na prominentnim pozicijama, na sveučilištu, u trgovini nekretninama, i ne muče ih problemi tipa kako spojiti kraj s krajem; Anita Matić Delić i Mirela Videk Hranjec (desno); posebno je zablistao mladi Domagoj Ivanković (na slici dolje lijevo s trombonom)

mi eto "pravi". Znači, cijeli je dojam predstave narušen ovakvim, često ponavljam u ovakvim prilikama, plaćenim amaterizmom, koji se, kad je kazalište posrijedi, u nas najviše javlja kad treba odjenuti glumce. Bolje bi bilo da su se sami kostimirali, kod kuće, po principu: "Mama, danas igrat pariškog muzičara, šta bih mogao obući?"

S druge strane, gluma je eto plastična te sam siguran da Kerempuhovi glumci nimalo ne zaostaju za kolegama u pariškim bulevarskim teatrima. Znači, supruga Elisabethina, Pierrea, rekao bih točno i nadahnuto igra Damir Poljićak a zanimljiva je i Mirela Videk Hranjec kao Victorova nevjenčana supruga Anna, koja čak i pomalo drsko igra trudničku blesavost.

Buduća legenda

Možda bi zapravo ovo bila ipak jedna rutinska produkcija, kojoj ne bi nedostajalo publike, ali ne bi se baš pričalo o njoj po gradu, da nema u njoj Domagoja Ivankovića, r. 1996., kojemu je uloga Claudea Gratignola, prva u Kerempuhu otkako je primljen u ansambl. Pisao sam o Domagoju Ivankoviću više puta, a sad bih mogao ovako zaključiti: njemu nije potrebna ni kritika, ni savjet, pred nama je jedna već potpuno razvijena glumačka osobnost koja će veseliti publiku još desetljećima. Stasit, velikih očiju, punašan, izvanredno spretan, nadaren sluhom i još ponizan, koncentriran, uživljen u ulogu, daje na sceni energiju kakva se doista rijetko stvara. Taj njegov plašljivi Claude, za kojega svi prijatelji misle da je homoseksualac i ne baš vrhunski muzičar, otkriva se kao strastveni ljubavnik starije gospođe te se pred nama stvara i rastvara lik kojeg lako zavoliš i teško se od njega oprataš na koncu predstave.

Kerempuh ima dugu da ne kažem slavnu tradiciju glumaca komičara najboljeg formata a mladi Ivanković već sad se može uramiti kao buduća legenda. Nikad nisam vidio bolji ulazak u ansambl od ovoga. Domagoj Ivanković osvaja svakom gestom, svakim pogledom i glumi što se kaže ne samo malim prstom, nego i svakom trepavicom posebno. Još se veseli publici mimo ikakve pomisli na podilaženje te se njegova što se kaže nezaboravna pojava nikad ne čini neskromnom. Bilo kako bilo, Kerempuhov ansambl dobio je još jedno pojačanje, glumca koji pristaje na svaku pozornicu, ali će možda upravo u Kerempuhu imati najviše prilika za rad, uloga u kojima će realizirati svoj talent.

Ukratko, odlična predstava ali uz tipične domaće mane: produkcija koja izgleda kao da se na njoj prije svega štedio a ne u nju ulagalo. □

KEREMPUH

Zagrebački Kerempuh praižveo je još jedan relativno nov francuski bulevarski komad, djelo dvojice vršnjaka pariških: Matthieu Delaporte i Alexandre de La Patellière, danas 53-godišnjaci, surađuju desetljećima, pišu scenarije, drame, režiraju, produciraju te su postali veoma prominentni, ako ne i slavni. "Sve zbog jednog imena" (na francuskom: Prenom) napisali su godine 2010., u Parizu je ta prva produkcija zaigrala kakvih 250 puta, raširila se Europom i dalje te doživjela praižvedbu u 45 zemalja, a hrvatsku praižvedbu režirala je Saša Broz, hitro i točno, uz produktivan rad s glumcima. Predstava traje zapravo dosta dugo, sat i tričetvrt te nije lako održati tempo suigre, a ovdje zbilja radnja teče fluidno i ne kvari vrijeme, da tako kažem, pa se publici čini kraćom nego što jest. U Parizu ulaznice za ovakve

komercijalne predstave stoje pedeset, sedamdeset i više eura a u nas eto isto nije na odmet potruditi se oko publike mnogo manje platežne moći ali ne možemo kazati i manjih očekivanja.

Misteriozni samac

Posrijedi je dakle djelatce iz visokog građanskog društva, likovi su na prominentnim pozicijama u društvu, na sveučilištu, u trgovini nekretninama, na državnom radiju i ne muče ih problemi tipa kako spojiti kraj s krajem svaki mjesec ili ispraviti kakvu tužnu nepravdu u vlastitom životu. Likovi pa i radnja najviše možda podsjećaju na komediju Yasmine Reze "Bog masakra", dvanaest godina od njih starije pariške spisateljice, koji je poznat i našoj publici, samo što se ovdje na večeri osim dva para nalazi i jedan naoko samac, a i parovi nisu u rodu nego poznanici. Ovdje se pak razvija nadmetanje između sestre i brata i njihovih supružnika no koje zatim postaje još zanimljivije kad se uključi i njihov zajednički prijatelj, također

u srednjim tridesetim, za kojeg se ustanovi da je ljubavnik njihovih majke.

Sve bi se to u nas teško moglo i smisliti i napisati a da ne osvane ili blesavo ili mučno, ali u francuskom duhu, nazovimo ga tako, funkcionira. Funkcionira dakle i zbog brze i rekao bih vedre igre petero glumaca koji bi osvanuli još dakle uvjerljiviji da nisu odjeveni zbilja otužno. Kostimografkinja Mia Popovska kao da je pravila kostime za seosku svadbu pa tako imućan, mlad trgovac nekretninama, Victor, koga zapravo nadahnuto igra Borko Perić, izgleda kao poslovođa u pilani, sa svojim smeđim sakom, hlačama i bijelim čarapama na koje je navukao crne cipele za sprovode u provinciji. Njegovu sestru Elisabeth isto nimalo jednodimenzionalno igra Anita Matić Delić, ali i ona je odjevena kao po kakvom stereotipu hanume iz srednje Bosne. Scena mlade Sare Haas nije realistična, daje naznake iščašenosti cijele radnje, s mrvicama apsurdna, te bi bolje funkcionirala da su kosti-

Predstava traje sat i tričetvrt, ali radnja teče fluidno i ne kvari vrijeme, pa se publici čini kraćom nego što jest

Ivanković je u tradiciji glumaca komičara najboljeg formata. Nikad nisam vidio bolji ulazak u ansambl od ovoga